

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

De socijs ad Ignatium adiunctis. Cap. XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

orationem instituit; viri fortitudinem in nocentem, peccatam extollens; se ipsum, & ceteros qui in eo periculum stituerant, vehementer acculans; quam lenitiam cum multa dolenter grauitateque dicitur extremum obortis lacrymis, ad Ignatium genitum pariter, precatusque delicti veniam, & apud ceteros suam in amirationem gratiamque restituit, & ipse in eorum deinde rationem & locos precipuo amore studioque cooperatus est.

De socijs ad Ignatium adiunctis. Cap. XXI.

HASC igitur, aliaque cuiusmodi sectationes atque penes Ignatium Christi causa contraxit, acriminam plurimorum opoque sibi gratiam ac beneuolentiam equis artibus peperit. Fuit enim ille, per diuinitus infusa charitate, multum etiam atque efficax ingenium & studium ad sanctorum minus demerendos, in principum amicos opportunè insinuare sese, eisdemque obsequio & humillimitate; pares facilitate ac suauitate morum aduersariis superioribus, & egentibus, auctoritate, opera, nonnullis angustijs etiam pecunia præsto esse; morbo aliquo laborantes vel eum valetudinis & contagionis periculo aere, solariq; amantissimè; eorum quibus cum vocarentur, vel difficultatem naturæ, & arrogantiam, vel inceptas ac stultitiam, quoad ita res ferret, cunctis dissimulatione mirabilis; ad aliorum arbitrium aduocatum, quibuscunque rebus honestè posset, semper commodare se ac flectere; omnibus denique in Christi gratiam omnia fieri: ubi penitus in humanis sensibus ac voluntatibus irrepserat, tum demum cunctis beneuolentia comprehensos occupatissime, quemque captum, sensim & cautè progrediens, Christianæ religionis & officij præceptionibus eruditissimè, que his fermè artibus, & simul sanctimoniam ac integritatis exemplo, multos, ut diximus, à turpi ac dissipata

vita non modò ad sobrietatem & continentiam, sed etiam ad còtemptum rerum mortalium, atque ad salutaria consilia CHRISTI conuertit. Complures præterea hæreticos, grassante iam tum peste Lueriana, tempestiuus disputationibus monitisque conuictos, ad sancta Romana Ecclesia in gratiâ secreta abiuratione erant. Iam verò, quod ei vel in primis propositum initio fuerat, vt aliquos ingenio doctrinaque præstâtes, ad suum institutum ac vitæ rationem aggregaret; in id ipsum per Theologiæ maximè tempus incubuit; adiunxitque sibi, Deo bene iuuante, iuuenes nouem ex academia vniuersa lectissimos. quorum primus fuit Petrus Faber Allobrox, pago Villareto Gebenensis diocesis humili natus loco, sed egregiè pius, quippe qui duodecimo ætatis anno per summum sanctimoniam studium virginitatè Deo vouerat; idemque ad litteras à vitâ pastorali traductus, tantum ingenio industriaque profecerat, vt eum in locis Aristotelis difficilioribus magister ipse Penna consulere. Hunc igitur Ignatius & studiorum & contubernij communione sibi coniunctum; licet socium gloriosi operis ipso initio destinasset, non tamen còtinuò illi remiserit, neque ad tantam perfectionem impellere cõfessum aggressus est. sed cõscientiam excurere, & in se ipsū quotidie diligenter inquirere primū edocuit, deinde ad totius ante actæ vitæ noxas per sacrâ Confessionem expiandas adduxit, postremò, cum iam philosophiæ curriculum exegisset, spiritibus exercitationibus perpoliuit; adeo propensum ad pœnitentiâ, tantoque animi ardore succensum, vt hyeme summa, concretū glaciæ flumē sequantâ plaustris impune premētibus, in separata Iacobei vici domuncula propositas meditationes, & quidē insidens niui sub dio peregerit, sexque ipsos dies omni proscibij poruque abstinerit, inediâ lōgius utique, protrahens, nisi eū, re animaduersa, cõsultoque suppliciter Deo vetuisset Ignati? & sanè respōdit operi fructus. Cū enim antea eligēdo certo vitæ genere Faber mira animi sollicitudine;

dine, varijsque scrupulorum molestijs adeo mone-
retur, vt præ nimio angore sese in auias abderet
dines, ibique radicibus herbarum victitare pene
neret; ex hac spirituali exercitatione vocari se vult
Ignatio ad animorum subsidium non dubitavit
tantam ipse pacem ac tranquillitatem consequi
sequutus, vt ex vehementissima tanquam agri
ac falo, placidum tutumque portum se diuina
esse profiteretur. Ex eodem contubernio Facelus
quoque Xauerius nobilis Cantaber, idemque non vul-
gari eruditione, quippe qui laurea magistrali donatus
Lutetia postmodum publicus Aristotelis inuenerat
exstiterit; quamquam principio ita non modestus Ig-
natijs, vt eius pietatem (vt fit) etiam procerum mone-
ret; tamen viri tum patientia, tum obsequio adeo de-
nitus est, vt ad illius ductum abritumque se conti-
no contulerit. Hunc & diuitiarum affluentiam & vici-
do ingenio, & viribus corporis praefecit Ignatius, in can-
li prudentia ac lenitate mansuefecit Ignatius, & vici-
que rerum humanarum despicientiam, & vici-
dorem paulatim adduxit, vt inter ipsa ^{luculentiora}
tualia, tum ad carnis macerationem quam ad
iunus omnino transfegerit; tum verò, quod non
num greges defultor eximius, corporis agilitate
nimium placuisset; ad eius piaculum vancius, mun-
bris valido fune perstrictis, non sine acris sensu
ris dies aliquot incommutandi orandique libere
attentione perstiterit. Hic est Xauerius ille, qui non
multo deinde post, Ioannis Lusitaniae regis rogante
auctoritate Pontificis Romani missus in Orientem
nus Apostolico spiritu, tota India maritima
laboribus ac periculis peragrata, in vicinas
rum terras Euangelij lumen primus intulit, &
genti infidelium numero ad CHRISTVM con-
cessit è vita. Porro Xauerium & Fabrum imitari
Iacobus Laines Seguntinus, qui deinde Societas

fræ proximus ab Ignatio præfuit, vir de Christiana re-
pub. in primis optimè meritis; & Alfonso Salmeron
Toletanus, Græcis & Latinis litteris admodum eru-
ditus: uterque confecto Compluti philosophiæ curri-
culo, Parisiisque partim Theologiæ causa, partim et-
iam Ignatij noscendi gratia profecti, cuius de laudi-
bus iam tum in Hispania, constanti hominum sermo-
ne multa cognouerant. Accessit ad hos etiam Nico-
laus Bobadilla Palentinus, doctus iuuenis, & philoso-
phiam publicè professus in oppido Hispaniæ Pintia:
nemque præstanti indole Simon Roterigijs Lusita-
nus & post aliquanto, Claudius Iaius Gebennensis, &
Ioannes Codurius Ebredunensis, Paschasiusque Broc-
tus Ambianensis, Fabri præcipuè (cuius iam erat no-
men Parisijs celebre) monitis & exemplo permoti.
Hi omnes, impulsu planè diuino, cum alter alterius
consilium ignorarent, post exactissimam totius vitæ
confessionem spiritualibus exercitijs ab Ignatio per-
quam diligenter exculi, vehementi quadam spiritus
motive sese non quidem in vmbriam ac solitudinem,
sed in solem ac puluerem euocari ad prælia Domini
pælianda senserunt. nec fuit è nouem vllus fere, quin
ad propitiandum cæleste numen, eiusque voluntatem
suppliciter exquirendam; præter cæteram abstinenti-
am, & incommoda voluntaria, tridui, vt minimum,
totius in ediam sponte pertulerit, nimis audaci fortasse
consilio; nisi eos & multorum exempla, & seruator si-
mul ætatis ac pietatis excuset. Hosce igitur socios Dei
beneficio nactus Ignatius (quorum tres erant supersti-
tes hæc scribente me, Salmeron, Roterigijs, & Boba-
dilla) quod iam diu moliebatur & agitabat animo, re-
pta aggredi primo quoque tempore statuit; vt Hiero-
solymam Pontificis maximi permissu repereret, gen-
tesque finitimas Christiana quondam religione præ-
stantes, deinde Mahometis nefaria superstitione decep-
tas, vel à miserabili errore ad veritatem Evangelij
reuocare, vel certè (quod erat proximum) sanguinem
ac vi-

ac vitam in cauita tam pia tamque gloriosa profunde-
ret. Neque sanè difficile fuit, cæteros iam sponso cum-
tes, & Dei amore incensos, in eandem sententiam tra-
positum adducere. & quia plerique Theologæ tunc
nondum absoluerant; ne interim conceptus ardor ani-
mi refrigesceret, & simul vt ipsorum eò grana diuina
maiestati obsequium esset, quò maiorem libenter con-
cessitatem seruitutis ac religionis impollicentur con-
plorato beatissimæ Virginis patrocinio, ac sancti Do-
nysij Arcopagita, cuius in tutela Parisij sancta de sub-
urbana, quæ Mons martyrum dicitur, sub Cælesti-
sionis & Eucharistiæ mysteria sese voto obstruere
singuli, emensis Theologiæ spatijs continuo maribus
rebus nuntium remittendi, atque in pauperum repe-
tua seruiendi gloriæ diuinæ, salutique animarum: et
nominatim, ad constitutam diem Hierosolymam eò
consilio nauigandi, vt in conuersionem iherosolimitanor-
to pectore incumbere; palmamque martyrii libe-
sè captarent. id consilium si qua re impediret, aut
circumactò spatio denique Romam adirent, summo
operam summo Pontifici CHRISTI VIVANO ad
spirituale proximorum auxilium sine vlla vel parua
pactione, vel temporum aut locorum excepione de-
ferrent. Id votum in eo templo vouere iugiter con-
sensu & alacritate, anno post Christum natum M. D.
XXXIV. decimo octauo Kal. Septembris, quo die Assum-
ptionis Mariæ Virginis anniuersaria gratulario celebra-
tur. idemque votum eodem loco dieque pariter con-
proximo ac tertio renouarunt, atque ea res tum ad con-
spirationem ac vinculum animorum, tum ad conu-
mandas in suscepto consilio mentes omnium multum
valuit. Incendebant præterea studium alter alteri
omni genere officij & caritatis, duce ac moderatore
mul Ignatio, quem omnes vt parentem eundem & pa-
tronicè diligebant, & valde reuerbantur. ac primam
rituales modò apud hunc, modò apud illud agere
ceteris; ibique suauißima de rebus diuinis habere

alloquia, & sese mutuo ad Christianam laudem & de-
 us horari; deinde in studiorum difficultatibus, lo-
 que obscurioribus aduare inter se; & lucubrationes
 quæque suas, lumenque doctrinæ & ingenij, cum res ex-
 igret, in commune conferre: præterea inuicem sibi o-
 mibus in rebus adesse certatim: denique à frequenti
 sacramentorum usu, & assiduitate precandi meditandi-
 que, nullo pacto recedere. quibus rebus & varias dæ-
 monum insidias tentationesque, conantium eos ab
 cepto reuocare, vicerunt: & breui tanta coaluere
 concordia, vt quamquam è diuersis, nec non in-
 sensis inter se orti nationibus, gratia tamen su-
 perante naturam, intra eisdem alti parie-
 tes, atque adeo ex vno propemo-
 dum omnes vtero in lu-
 cem editi videren-
 tur.

Libri primi Finis.

Y 4

IGNA.

